

วิกฤติแห่งความสะดวกสบาย บรรษัทอุตสาหกรรมเบื้องหลังการขยายตัวอย่างรวดเร็วของมลพิษพลาสติก

รายงานของกรีนพีซเรื่องผลการทบทวนนโยบาย การปฏิบัติ และความมุ่งมั่นของอุตสาหกรรมการผลิตสินค้าอุปโภคบริโภคที่จำหน่ายเร็ว(Fast-Moving Consumer Goods)

บทสรุป

ภาพของแม่น้ำ มหาสมุทร และชุมชนต่าง ๆ ที่ท่วมท้นไปด้วยขยะพลาสติกนั้นช่างน่าตระหนก และเริ่มกลายเป็นภาพที่เราเห็นชินตา สัญลักษณ์และภาพที่ระบุถึงผู้ผลิตสินค้าอุปโภคบริโภคยักษ์ใหญ่ที่ปรากฏอย่างชัดเจนบนคลื่นพลาสติกใช้แล้วทิ้งเหล่านี้ บ่งบอกให้เห็นว่าใครควรเป็นผู้รับผิดชอบ ผู้ผลิตสินค้าอุปโภคบริโภคยี่ห้อต่าง ๆ ที่ผลิตบรรจุภัณฑ์ใช้แล้วทิ้งกำลังส่งเสริมและรักษาวิถีชีวิตยุคใหม่แบบกินทิ้งกินขว้างซึ่งขับเคลื่อนให้เกิดการผลิตสินค้าขนาดใหญ่ (Mass Production) และการบริโภคที่สิ้นเกิน (Over-consumption) และในขณะนี้ เรากำลังเผชิญกับหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่า “ความสะดวกสบาย” นั้นก่อให้เกิดความเสียหายที่ไม่อาจยอมรับได้ นั่นก็คือ ผลกระทบด้านสุขภาพของระบบนิเวศของเราและต่อสิ่งมีชีวิตต่างๆ ที่ต้องพึ่งพาระบบนิเวศเหล่านี้

ในทุก ๆ นาทีของแต่ละวัน มีการทิ้งขยะพลาสติกประมาณ 1 รถบรรทุกลงสู่ทะเล¹ โดยที่บรรจุภัณฑ์พลาสติกเป็นหนึ่งในตัวการที่มีส่วนร่วมในการก่อปัญหาขยะพลาสติกทั่วโลกสูงที่สุด² บรรจุภัณฑ์พลาสติกจากแต่ละแบรนด์ถูกออกแบบให้มีความโดดเด่นจากยี่ห้ออื่น และเพื่อเอาชนะความจงรักภักดีต่อตราสินค้าจากลูกค้า (Brand Loyalty) พร้อมทั้งถูกออกแบบมาเพื่อใช้ครั้งเดียวและทิ้งหลังใช้ได้เลย โดยแทบจะไม่ได้มีการคำนึงถึงผลที่จะเกิดตามมาเลยแม้แต่น้อย และเนื่องจากปัจจุบัน บริษัทเหล่านี้กำลังมองหาหนทางในการสร้างธุรกิจในตลาดใหม่ ๆ พวกเขาจึงขายสินค้าที่บรรจุอยู่ในซองพลาสติกชิ้นเดียวที่มีขนาดเล็ก (Single Portion) ให้มากขึ้นกว่าเดิม ซึ่งซองพลาสติกชิ้นเดียวขนาดเล็กเหล่านี้สามารถรีไซเคิล (Recycle) ไม่ได้เลยด้วยซ้ำ

ความโปร่งใสและการรับผิดชอบเป็นก้าวแรกสู่การแก้ปัญหา

บริษัทผู้ผลิตสินค้าอุปโภคบริโภคและบริโภคนำจำหน่ายเร็ว(Fast-moving consumer goods: FMCG) มีส่วนผลักดันการขยายตัวของพลาสติกที่ใช้ครั้งเดียวทิ้ง ซึ่งบริษัทต่างๆ ที่ใหญ่ที่สุดในโลกเหล่านั้น ไม่ได้แสดงถึงความรับผิดชอบต่อวิกฤตเกี่ยวกับการผลิต การบริโภค การกำจัดขั้นสุดท้าย และมลพิษพลาสติกที่ใช้ครั้งเดียวทิ้งซึ่งแพร่กระจายลูกกลมอย่างที่เป็นอยู่ บริษัทเหล่านี้กลับมีส่วนสำคัญในการเกิดปริมาณมหาศาลของบรรจุภัณฑ์แบบใช้แล้วทิ้ง ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าบรรจุภัณฑ์เหล่านี้มีส่วนช่วยให้วิถีชีวิตยุคใหม่แบบกินทิ้งกินขว้าง³ คงอยู่สืบไป และบริษัทเหล่านี้ก็เป็นผู้สร้างมลพิษพลาสติกส่วนใหญ่ที่นำไปสู่วิกฤตการณ์นี้ ยิ่งกว่านั้นยังขาดข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการดำเนินการ วิธีการผลิต และรอยเท้าพลาสติกที่แท้จริงของบริษัทต่างๆ เหล่านี้อีกด้วย

สำหรับรายงานฉบับนี้ กรีนพีซส่งแบบสำรวจ (Comprehensive survey) ไปยังบริษัทซึ่งเป็นผู้ผลิตสินค้าอุปโภคบริโภคที่จำหน่ายเร็วจำนวน 11 แห่ง⁴ ผลการสำรวจแสดงให้เห็นว่า แม้ว่าบริษัทเหล่านี้จะมีความมุ่งมั่นในการลดขยะพลาสติกโดยการนำไปรีไซเคิลมากขึ้น แต่ก็ยังไม่มีการใด ๆ ที่จะช่วยแก้ไขปัญหามลพิษพลาสติกของตนได้อย่างแท้จริง บริษัทต่างๆ ที่กรีนพีซทำการสำรวจไม่มีแผนปฏิบัติการใดๆ ที่จะยุติการผลิตและการซื้อขายพลาสติกที่ใช้ครั้งเดียวทิ้งที่มีเพิ่มมากขึ้นได้

ข้อค้นพบที่สำคัญ

¹ European Parliamentary Research Service Blog (2013) Recycling rate and total amount of plastic packaging per inhabitant, EU27, 2011. Available:

<http://epthinktank.eu/2013/11/07/plastic-waste/recycling-rate-and-total-amount-of-plastic-packaging-per-inhabitant/>

² American Chemistry Council and Trucost (2016) Plastics and sustainability: a valuation of environmental benefits, costs and opportunities. Available:

<https://plastics.americanchemistry.com/Plastics-and-Sustainability.pdf>

³ The combined top 50 fast-moving consumer goods companies have a total sales revenue

\$1.09 trillion; Consultancy.uk, 2018, The 50 largest FMCG / consumer goods companies in the world

24 September 2018

<https://www.consultancy.uk/news/18765/the-50-largest-fmcg-consumer-goods-companies-in-the-world>

⁴ The eleven companies chosen own well-known consumer brands globally, holding important market shares across all the regions of the world. We chose a combination of companies to cover multiple consumer goods in the beverage, food, household products, cosmetics and health sectors.

ข้อค้นพบที่น่ากังวลที่สุดคือไม่มีบริษัทใดเลยที่นำเสนอแผนเฉพาะหรือแสดงเจตจำนงอย่างแท้จริงในการลดปริมาณทั้งหมดของพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวที่ตนทำการผลิตอยู่ และเรื่องที่น่ากังวลที่สุดอีกเรื่องคือการขาดพื้นฐานของความพร้อมไปรษณีย์ซึ่งเป็นบ่อนทำลายความน่าเชื่อถือของเจตจำนงใด ๆ ที่บริษัทระบุไว้ ประกอบกับการกล่าวอ้างที่ชวนให้ไขว่เขวจากบางบริษัทว่าบรรจุภัณฑ์ของตนเป็นบรรจุภัณฑ์ที่ “นำกลับมาใช้ได้” หรือไม่ได้เป็น “บรรจุภัณฑ์พลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้ง” เมื่อมีการบรรจุสินค้ามากกว่าหนึ่งชิ้นลงไป

- **ไม่มีเจตจำนงในการลด ละ เลิกบรรจุภัณฑ์พลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้ง**
  - ไม่มีบริษัทใดในกลุ่มบริษัทที่กรีนพีซทำการสำรวจมีเจตจำนงเรื่องการยกเลิกพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้ง หรือมีเป้าหมายที่ชัดเจนในการลดจำนวนการผลิตชิ้นส่วนพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียว
  - ทุก ๆ เจตจำนงที่บริษัทเหล่านี้จัดทำขึ้นนั้น **เอื้อให้การใช้บรรจุภัณฑ์พลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งนั้นขยายตัวต่อไปได้**
  - บริษัททั้งหมดต่างก็มีกระบวนการทางความคิดเรื่องการใช้พลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งที่เหมือนกัน พร้อมกันนี้การเสาะหาแนวทางแก้ปัญหาส่วนใหญ่ก็มุ่งเน้นไปที่การใช้รีไซเคิลและการตั้งทรัพยากรกลับคืน (Recyclability) หรือการนำไปรีไซเคิล (Recycle) ซึ่งแนวทางแก้ไขปัญหานี้เพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอที่จะแก้ปัญหาเรื่องมลพิษจากพลาสติกได้
- **ปริมาณบรรจุภัณฑ์พลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งที่เพิ่มสูงขึ้น**
  - บริษัทผู้ผลิตสินค้าอุปโภคบริโภคที่จำหน่ายเร็วส่วนใหญ่มีการเพิ่มปริมาณการใช้บรรจุภัณฑ์พลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งที่สูงขึ้น มีเพียงหนึ่งบริษัทจากบริษัททั้งหมดเหล่านี้ที่มีการรายงานสถานะที่เพิ่มขึ้นหรือคงที่ของพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้ง
- **บริษัทเหล่านี้ไม่ยอมหรือไม่สามารถเปิดเผยข้อมูลรอยเท้าพลาสติก (Plastic Footprint)**
  - ไม่มีบริษัทใด ๆ เหล่านี้ที่เปิดเผยมูลค่าของข้อมูลรอยเท้าพลาสติกทั้งหมด แม้ว่าหลายบริษัทระบุว่าวางแผนที่จะเปิดเผยข้อมูลเหล่านี้ในอนาคตก็ตาม
  - ไม่มีบริษัทใดในกลุ่มบริษัทที่กรีนพีซทำการสำรวจทราบถึงข้อมูลปลายทาง สุดท้ายของบรรจุภัณฑ์ที่พวกเขาผลิต ซึ่งหมายความว่าบริษัทเหล่านี้ไม่ทราบเลยว่ามีความเป็นไปได้ที่บรรจุภัณฑ์ของพวกเขาจะเข้าไปสู่วงจรการพุ่มตลัดที่สร้างความเสียหายทางนิเวศ (Eco-Dumping) โดยผ่านทางธุรกิจการซื้อขยะต่อไป

ผลกระทบของพลาสติกต่อระบบนิเวศ

เราไม่มีข้อมูลแน่ชัดว่าพลาสติกที่ผลิตจากปิโตรเคมีจะใช้เวลานานเท่าใดในการย่อยสลาย (Degrade) แต่เมื่อพลาสติกเหล่านี้ปนเข้ามาอยู่ในดิน แม่น้ำ หรือมหาสมุทรของเราแล้ว การขจัดพลาสติกชนิดนี้ออกไปนั้นเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

- ขยะพลาสติกที่เราเห็นคลิ่นชัดเข้ามาบนชายหาด หรือลอยอยู่บนผิวน้ำนั้นเป็นเพียงแค่เศษเสี้ยวของปัญหาเท่านั้น มากกว่าสองในสามของพลาสติกที่ถูกทิ้งลงในมหาสมุทรนั้น **ในที่สุดแล้วก็จะจมลงใบบนพื้นดินท้องทะเล (Seabed)** จนกลายเป็นดินแดนแห่งขยะที่อยู่ใต้ผิวน้ำ และปริมาณของพลาสติกที่เข้าไปอยู่ในระบบนิเวศทางทะเลนั้นก็สูงขึ้น⁶
- พลาสติกชิ้นใหญ่จะแตกตัวออกเป็นชิ้นเล็ก และแตกตัวเป็นเศษเล็กเศษน้อยที่เรียกว่าไมโครพลาสติก (Microplastics) ซึ่งไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า
- มีการบันทึกว่าพบพลาสติกในแผ่นน้ำแข็งแถบอาร์กติก (Arctic sea ice) ไปจนถึงในน้ำทะเลแถบแอนตาร์กติก (Antarctic sea water) และในร่องลึกที่สุดของโลกใต้มหาสมุทร
- ขยะพลาสติกบนบกก็สร้างปัญหาใหญ่เช่นกัน การฝังกลบขยะในบ่อทิ้งขยะและขยะที่ขวางกั้นน้ำทำให้เกิดความเสี่ยงที่จะเกิดน้ำท่วมหรือเกิดมลพิษทางบกและทางอากาศเนื่องจากการเผาขยะในที่โล่งหรือใช้โรงงานเผาขยะเพิ่มมากขึ้น
- พลาสติกบางชนิดมีส่วนประกอบของ **สารเคมีที่เป็นอันตราย** และสามารถชะละลายได้ ไมโครพลาสติกสามารถดูดซับและสะสมสารเคมีที่เป็นพิษจากสิ่งแวดล้อมโดยรอบได้ ซึ่งก่อให้เกิดความเสี่ยงมากขึ้นต่อทั้งมนุษย์และสัตว์ได้⁷

การผลิตบรรจุภัณฑ์พลาสติกที่มากเกินไปเกินกว่าความต้องการของเรานั้นเป็นการผลักดันขีดความสามารถของโลกให้ดูดซับก๊าซเรือนกระจกอย่างไม่หยุดยั้ง และเป็นการสร้างมลพิษต่อระบบนิเวศจากสารพิษต่าง ๆ และของเสีย

⁵ United Nations Environmental Programme (UNEP), 2014, Valuing Plastics: The Business Case for Measuring, Managing and Disclosing Plastic Use in the Consumer Goods Industry. ISBN 9789280734003

⁶ McKinsey & Company and Ocean Conservancy (2015), Stemming the Tide: Land-based strategies for a plastic-free ocean, September 2015; <https://oceanconservancy.org/wp-content/uploads/2017/04/full-report-stemming-the.pdf> accessed 11 October 2018

⁷ Bakir A, Rowland SJ, Thompson RC, (2014), Enhanced desorption of persistent organic pollutants from microplastics under simulated physiological conditions, Environmental Pollution Volume 185, February 2014, Pages 16-23;

<https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S0269749113005277>

มายาคติเรื่องการรีไซเคิล

มีเสียงเรียกร้องต้องการให้มีการลงมือทำอะไรสักอย่างเกี่ยวกับปัญหาอันน่าอัปยศนี้เพิ่มมากขึ้น ทั้งรัฐบาลและภาคธุรกิจต่างก็ร่วมกันส่งเสริมให้ทำ “สงครามต่อต้านวัฒนธรรมกินทิ้งกินขว้าง”⁸ ครั้งใหม่นี้ แต่ถึงกระนั้นการสู้รบในสงครามครั้งนี้ก็ไม่ได้ทำด้วยยุทธวิธีที่มีความหมายเลย เศรษฐกิจที่มีโครงสร้างพื้นฐานที่มีกำลังในการจัดการขยะและการรีไซเคิลที่ดีกว่า กำลังรวบรวมขยะที่เกิดจากบรรจุภัณฑ์ที่มีอยู่อย่างมากขึ้นเพื่อนำไปรีไซเคิล แต่สิ่งที่เกิดขึ้นจริง ๆ กับบรรจุภัณฑ์ที่ถูกทิ้งนี่คืออะไร

- มีพลาสติกเพียงร้อยละ 9 จากทั่วโลกเท่านั้นที่ถูกนำไปรีไซเคิล ซึ่งอัตราการรีไซเคิลพลาสติกที่ได้จากครัวเรือนในประเทศที่พัฒนาแล้วนั้นมักจะน้อยกว่าร้อยละ 50 โดยปริมาณของพลาสติกที่ถูกรีไซเคิลให้กลับป้อนอยู่ในรูปของบรรจุภัณฑ์นั้นมีน้อยมาก
- ขยะจากบรรจุภัณฑ์ส่วนใหญ่ที่ถูกนำไป “รีไซเคิล” นั้นผ่านกระบวนการดาวน์ไซเคิล (Downcycle) ทำให้เกิดเป็นผลิตภัณฑ์ที่มีมูลค่าต่ำกว่าที่เป็นผลิตภัณฑ์ที่นำไปรีไซเคิลไม่ได้
- บรรจุภัณฑ์ส่วนใหญ่ไม่ได้ถูกออกแบบมาเพื่อรีไซเคิลได้ง่าย ๆ เช่น ซองพลาสติกเล็ก ๆ ที่ใช้ครั้งเดียวทิ้งที่กำลังเป็นที่นิยมในตอนี้
- ข้อจำกัดของการรีไซเคิล¹⁰ คือการขาดโครงสร้างพื้นฐานและการตรวจสอบย้อนกลับหมายความว่าบรรจุภัณฑ์พลาสติกปริมาณมหาศาลยังคงจะกลายเป็นขยะพลาสติกต่อไปในอนาคตอันใกล้

การส่งปัญหาออกนอกประเทศ

สิ่งที่แย่ไปกว่านี้ก็คือ ขยะบรรจุภัณฑ์ส่วนใหญ่ที่ถูกเก็บมาเพื่อเข้ากระบวนการ “รีไซเคิล” ในกลุ่มประเทศซีกโลกเหนือ (Global North) นั้น ถูกส่งออกไปยังกลุ่มประเทศซีกโลกใต้ (Global South)

- มีการประเมินว่าก่อนที่ประเทศจีนจะมีการห้ามนำเข้าขยะพลาสติกในปี พ.ศ 2561 ประเทศจีนได้นำเข้าขยะพลาสติกปีละเกือบ 8 ล้านตัน
- เป็นไปได้ว่าปลายทางต่อไปของขยะพลาสติกปริมาณมหาศาลเหล่านี้คือภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งเป็นภูมิภาคที่ขาดโครงสร้างพื้นฐานที่ใช้จัดการกับปริมาณขยะพลาสติกในประเทศที่มีปริมาณมากกว่าขยะพลาสติกนำเข้า นั่นก็หมายความว่าประเทศต่าง ๆ เหล่านี้เป็นแหล่งที่มาของขยะพลาสติกส่วนใหญ่ (เกือบถึงร้อยละ 60) ที่ถูกทิ้งลงไปในมหาสมุทรอยู่แล้ว¹¹
- ปริมาณของขยะพลาสติกบนบกและในแม่น้ำก็สร้างผลกระทบต่อชุมชนต่าง ๆ ในประเทศเหล่านี้เช่นกัน โดยขยะพลาสติกมีส่วนทำให้วิถีการดำรงชีวิต เช่น การประมงหรือการท่องเที่ยวที่เกี่ยวเนื่องหายไป พร้อมทั้งทำให้มลพิษทางน้ำทวีรุนแรงขึ้น เพิ่มความเป็นไปได้และความรุนแรงของน้ำท่วมที่จะเกิดขึ้น ซึ่งเมื่อเกิดน้ำท่วมแล้ว จะต้องใช้เวลาระบายน้ำนานกว่าเดิม

การซื้อขายขยะทั่วโลกเพื่อนำไปรีไซเคิลนั้นหมายความว่าเราจะไม่มีความทราบได้เลยว่าวัสดุที่สามารถนำไปรีไซเคิลนั้นจะถูกนำไปรีไซเคิลจริง ๆ หรือไม่ หรือถูกนำไปผ่านกระบวนการดาวน์ไซเคิล นำไปกำจัดทิ้ง หรือถูกนำไปทิ้งสู่สิ่งแวดล้อม ในขณะที่เดียวกันบริษัทผู้ผลิตสินค้าอุปโภคบริโภคที่จำหน่ายเร็วก็เร่งเพิ่มการใช้พลาสติกแบบใช้แล้วทิ้งโดยการเข้าไปเปิดตลาดใหม่ ๆ ในกลุ่มประเทศซีกโลกใต้ โดยมีผลผลักดันให้มีการขายผลิตภัณฑ์ที่อยู่ในบรรจุภัณฑ์แบบใช้ครั้งเดียวทิ้งและถ้วยพลาสติกต่าง ๆ ที่ใช้ครั้งเดียวแล้วทิ้ง เพื่อให้ผู้บริโภคได้ลืมนองความโศกที่พวกเขาไม่สามารถซื้อได้

⁸ Financial Times (2018), Theresa May targets plastics in war on ‘throwaway culture’, January 2018; <https://www.ft.com/content/31125996-f62e-11e7-88f7-5465a6ce1a00>

⁹ Geyer R, Jambeck JR, Law KL, 2017, Production, use, and fate of all plastics ever made, Science Advances 19 July 2017, Vol. 3, no. 7, e1700782; <http://advances.sciencemag.org/content/3/7/e1700782.full>

Less than 6% of discarded PET bottles, the most recyclable plastic, is recycled back into packaging in the US.

¹⁰ National Association for PET Container Resources (NAPCOR), 2017, Report on postconsumer PET container recycling activity in 2016; https://napcor.com/wp-content/uploads/2017/10/NAPCOR-APR_2016RateReport_FINAL.pdf.

¹¹ The maximum possible levels of recycling for plastics packaging are currently reported at somewhere between 36 % and 53%: beyond this limit the recycled plastic will be either of a very low quality, or not cost effective.

¹² Denkstatt (2015), The potential for plastic packaging to contribute to a circular and resource-efficient economy. Presentation at International Conference on recycling and recovery of plastics, Identiplast, Rome 29th April 2015). <https://denkstatt.eu/publications/> The recycling levels of 36 % and 53% are not yet entirely utilised.

¹³ McKinsey & Company and Ocean Conservancy 2015, op.cit.

การสนับสนุนสินค้าที่มีตราผลิตภัณฑ์ ไม่ว่าจะเป็น อาหาร เครื่องดื่ม เครื่องสำอาง และผลิตภัณฑ์ทำความสะอาดที่อยู่ในบรรจุภัณฑ์แบบใช้ครั้งเดียวทิ้งนั้น เป็นการผลักดันให้เกิดการผลิตสินค้าขนาดใหญ่ และการบริโภคที่มากเกินไปเกินความต้องการ ซึ่งมีส่วนทำให้วิกฤตทางมลพิษจากพลาสติกทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น ในขณะเดียวกัน ความเคยชินกับการบริโภคที่มากเกินไปเกินความต้องการก็กระตุ้นให้เราเกิดความวิตกกังวลกับการใช้ชีวิตสมัยใหม่ และต้องแบกรับความรู้สึกผิดจากการทำลายโลกเอาไว้ โดยที่ความรู้สึกเช่นนี้เป็นตัวบั่นทอนความสุขที่แท้จริง โดยจุดมุ่งหมายให้เราได้ใช้ชีวิตที่เติมเต็มไปด้วยความสร้างสรรค์และชีวิตที่มีแต่ความสมหวัง

แนวทางการแก้ปัญหาอันหลากหลายที่บริษัทต่าง ๆ และรัฐบาลเป็นผู้เสนอนั้นจะต้องถูกเปิดโปงว่าเป็นเรื่องหลอกลวง ในขณะที่เป็นเวลาที่จะสร้างความมั่นใจว่าบริษัทผู้ผลิตสินค้าอุปโภคบริโภคที่จำหน่ายเร็วนั้นมีความมุ่งมั่นในการทำตามเจตจำนงในการลดความจำเป็นในการใช้พลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้ง และเปลี่ยนแปลงรูปแบบการทำธุรกิจแบบใหม่ให้เป็นธุรกิจที่ยึดถือหลักความโปร่งใส แนวทางแก้ปัญหาแบบจริงจังที่เป็นส่วนหนึ่งของรูปแบบการส่งต่อผลิตภัณฑ์ที่มีความยั่งยืนมากกว่า และนโยบายป้องกันไม่ให้เกิดของเสียและมลพิษเป็นสำคัญ

ขอเรียกร้องถึงบริษัทผู้ผลิตสินค้าอุปโภคบริโภคที่จำหน่ายเร็ว : ลูกค้านักของคุณกำลังรออยู่!

ถึงเวลาที่ต้องเผชิญหน้ากับความจริง แม้ว่าความพยายามในการรวบรวมและทำการรีไซเคิลบรรจุภัณฑ์พลาสติกที่ทำเพื่อส่วนรวมและส่วนบุคคลเป็นเรื่องสำคัญและน่ายกย่อง แต่ก็ไม่ใช่ว่าแนวทางแก้ปัญหาที่แท้จริง เราจำเป็นต้องยุติการผลิตพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้ง โดยเริ่มตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ในฐานะที่ภาคอุตสาหกรรมผู้ผลิตสินค้าอุปโภคบริโภคที่จำหน่ายเร็วเป็นผู้มีส่วนร่วมหลักในการสร้างวิกฤตมลพิษจากพลาสติก จึงจำเป็นต้องแสดงความรับผิดชอบต่อปัญหานี้และทำการประเมินถึงความจำเป็นในการอาศัยพลาสติกแบบใช้ครั้งเดียว ในวันนี้ บริษัทต้องทำมากกว่าเจตจำนงที่ให้ไว้ในเรื่องการปรับปรุงการรีไซเคิล และทุ่มเทกับการลดปริมาณอย่างมหาศาลและยุติการใช้บรรจุภัณฑ์พลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งในแต่ละปี

นี่หมายถึงจุดสิ้นสุดของแบบจำลองธุรกิจที่ต้องอาศัยผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วทิ้งและบรรจุภัณฑ์ที่ใช้ได้ครั้งเดียว และเป็นจุดเริ่มต้นของกระบวนการที่ใหม่ที่จะช่วยให้มีการร่วมกันสร้างระบบกระจายสินค้าทางเลือกต่าง ๆ โดยแน่นอนว่าระบบบางส่วนนี้จะต้องถือเอาการนำมาใช้ใหม่ได้และนำมาเติมใหม่ได้เป็นหัวใจสำคัญ

กรีนพีซเรียกร้องให้บริษัทต่างๆ รัฐบาลและภาคประชาสังคมร่วมกันสนับสนุนการเปลี่ยนผ่านไปสู่อนาคตที่ไม่จำเป็นต้องพึ่งพาพลาสติก (Plastic-free future) โดยลงมือปฏิบัติการให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างเต็มที่จากระบบที่พึ่งพาการใช้บรรจุภัณฑ์พลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งที่เป็นอยู่

ข้อเสนอแนะหลัก

กรีนพีซเรียกร้องให้ภาคการผลิตสินค้า Fast Moving Consumer Goods (FMCG) และบริษัทต่างๆ ให้ความสำคัญเป็นอันดับต้นกับแนวทางปฏิบัติ 4 ประการดังต่อไปนี้

- มีความโปร่งใส : เปิดเผยข้อมูล “รอยเท้าพลาสติก (plastic footprint)” โดยสาธารณชนเข้าถึงได้
- มุ่งมั่นที่จะลดพลาสติกใช้ครั้งเดียวทิ้ง โดยกำหนดเป้าหมายรายปีในการลดรอยเท้าพลาสติกของพลาสติกแบบใช้แล้วทิ้งอย่างต่อเนื่องไปจนถึงการยุติการใช้สมบูรณ์
- ขจัดพลาสติกใช้ครั้งเดียวทิ้งที่เป็นปัญหาและไม่จำเป็นมากที่สุดภายในปี 2562
- ลงทุนกับระบบนำกลับมาใช้ซ้ำและระบบกระจายสินค้าแบบใหม่ เพิ่มการลงทุนอย่างมีนัยสำคัญในการสร้างภาชนะที่สามารถนำมาเติมใหม่ได้และนำกลับมาใช้ได้ และลงทุนสร้างนวัตกรรมระบบการกระจายสินค้าแบบใหม่ที่ลดความจำเป็นของการใช้บรรจุภัณฑ์พลาสติกแบบใช้ครั้งเดียวทิ้งได้

